

Izhaja vsako prvo
in tretjo soboto v
meseču. Štane na
leto 6 K, na pol
leta 3 K. Posa-
mezni listi po
30 vin.

JEŽ

Naročnina naj se
pošilja upravni-
štvu. Rokopisi pa
uredništvu, JEŽA'
v Ljubljani. Inse-
rati se računajo
po dogovoru.

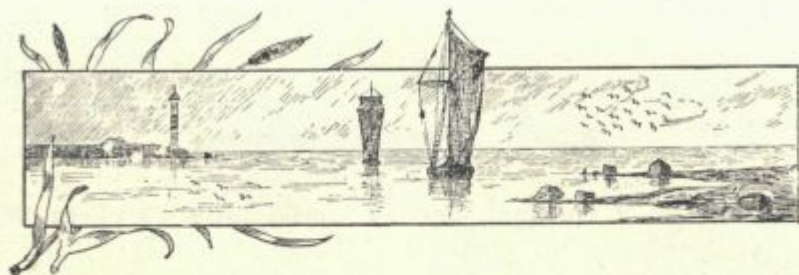
List 10. - V Ljubljani, dne 24. aprila 1909. - Leto VII.

Enfant terrible.

Znanec: „Vaš gospod soprog, milostiva, je toraj odpotoval za eno leto uradno v Ameriko?“

Mala Štefka: „Da, toda zdaj bo kmalo prišel vun!“

ŽENSKA LOGIKA.

Večer; prijeten, miren, lep poletni večer. On in ona opazujeta pri odprtem oknu dimnike po sosednih strehah, prislušujeta razmišljena zvižganje lokomotive in njuju duši se topita v sladkih sanjah.

Ona (naslonivša se svojemu soprogu na ramo): „Janko?“

On (ne da bi se nanjo ozrl): „Sladka moja ženica?“

Ona: „Ti me menda ljubiš?“

On: „Obožavam te.“

Ona: „Reci mi drugače!“

On: „I love you!“

Ona (začudena): „Kaj se to pravi?“

On: „To je angleški.“

Ona: „Čemu govoriš kar naenkrat angleški z menoj?“

On: „To se pravi obožavam te! Saj si vendar sama želela, da ti povem drugače.“

Ona: „Ne smeji se! Ti ne smeš zasmehovati najino ljubezen. Prosim te, povej mi na kak način me ljubiš. Oj, to je tako lepo, vedeti to in se drug družega dobro poznati. To krepi ljubezen. Kaj pravzaprav misliš, kadar misliš name?“

On (smehljaje): „Toda . . .“

Ona (ga prekine z otroško nestrpnostjo): „Ne, prosim te, bodi resen! Ali nikdar ne sanjariš. Povej mi, ali se ti nikdar ne sanja o meni? Meni se čestokrat sanja o tebi; glej, na primer: danes, ob tako lepih večerih . . .“

On: „Kaj sanjaš tedaj?“

Ona: „Prav ljubke stvari, katerih pa ne morem povedati. (Zamišljeno): Želim si, da bi živela samo zaradi ljubezni in že-

m si daleč proč od tod v kraje, kjer bi ti ne bilo treba delati za zaslužek."

On (s tem popolnoma zadovoljen): „Povej mi vendar te kraje in preseliva se takoj tja!“

Ona (oklenivši se njegove roke): „Tu ni uradov in ne velikih stanovanj. Živela bi v prav mali hišici z velikimi dragoceni-mi preprogami, medvedjimi kožami, blazinami . . .“

On (smehljaje): „Oj ti naivno dete!“

Ona: „V tem kraju je vedno polno cvetja, vsepovsod samo najdražestnejše cvetje. Zaprla bi okna, prižgala svetilko ter žive-la tako vedno samo za najn.“

On (smehljaje): „Brez jedi in pijače?“

Ona (užaljena): „Fej! Ako boš zbijal šale, ti sploh ničesar več ne povem.“ (Radovedno): „Ali nimaš ti nikdar takih sanj?“

On (po daljšem pomisleku): „Ne.“

Ona (jezno): „Torej me niti ne ljubiš!“

On (ljubeznivo): „Seveda te ljubim.“

Ona: (prepričevalno): „Toda ne tako, kakor jaz tebe. Jaz bi ne mogla živeti brez tebe. Glej, večkrat si mislim, da si mrtev.“

On (presenečen): „Ali ne bi bilo bolje, da govoriva o čem drugem?“

Ona (resno): „Ne, čuj me! Mislim si, da si mrtev. Vendar ne vem kako bi živela brez tebe. Tudi ne hotela bi. (Skuša jasneje se izraziti): „Zrak, kojega diham, hrano, pijačo, vse vse bi lažje pogrešala kakor tebe“.

On (šaljivo): „Toraj tako tečen sem ti?“

Ona: „Tvoja prisotnost mi je za življenje potrebna; brez tebe nimam niti pravice živeti. Zato prosim dannadan dobrohotno nebo, da bi skupaj umrla. (Radovedno): Ali ne bi hotel tudi ti z menoj umreti?“

On: „Za Boga, ali morava res že umreti?“

Ona: „Ne, ne! Odgovori mi resno!“

On: „Saj nimam sicer nič proti temu, toda ako dobro pre-mislim, je ta želja . . .“

Ona: „In, ko bi ne umrla skupaj, katerega izmed naju bi rad videl poprej umreti? (Odločno): Jaz bi rada prva umrla, in ti?“

On: „Veš, ljuba, običajno mislim jaz na druge stvari.“

Ona: (trdovratno): „Ne izogibaj se odgovoru; povej mi!“

On (vidi, da je stvar resna, pomisli nekoliko, na to pa reče odkritosrčno): „Jaz ne bi rad prvi umrl“.

(Ona presenečena).

On „Seveda si ne želim dolgo živeti po tvoji smrti; toda takole eno uro bi še rad dalje preživel.“

Ona (začudeno): „Čemu to?“

On: „Ker bi me silno žalostilo, ko bi te moral zapustiti samo na svetu. Vidiš, naj si bo človek še tako gotov — naposled le ne ve, ali ga ne bo pozabil ter si izbral nadomestek. Saj me razumeš?“

Ona (mehko): „Razumem te; to je ljubosumnost.“

On: „Nikakor ne! To je ljubezen! Ta neprijetni čut, da mora zapustiti onega, kojega tako neizmerno ljubi, zapustiti svojo ženo, svoj zaklad ne pred tujo pohlepnostjo varovati, to je neznosno, ta misel je strašna!“

Ona: „Ti zlobnež. In ti nisi nikdar o tem govoril, nisi hotel govoriti! Ti ne veš, kako nepopisljivo sem vesela tvojih besed! Zdaj še le čutim, kako zelo me ljubiš!“

On: „Obožavam te!“

(Objameta in poljubita se in trepetajoče zvezde se jima posmehujejo. Dolg odmor. Oba zamišljena zreta v zvezdnato nebo.)

On: „Srček!“

Ona (raztreseno): „Česa želiš!“

On: „Kaj si sedaj mislila?“

Ona: „Na tvoje ravnokar izgovorjene besede.“ (Odmor.) „Sicer je pa čudno, da želiš mene preživeti; meni to nikdar niti na misel prišlo.“

On: „Ker se nisi nikdar postavila na to stališče.“

Ona: „Že mogoče. Mislim pa vendar le, ko bi ti mene tako ljubil, kakor ljubim jaz tebe . . .“

On: „Ljubim te pač drugače; to je vsa razlika.“

Ona (hladno): „Drugače, drugače. Priznati moraš vendar, da so tvoje prejšnje besede zelo čudne. Naj si bo človek še tako gotov, naposled le ne ve, ali ga ne bo pozabil ter si izbral nadomestek?“

On (začuden): „Kaj ti ne pride na um? Kdo je to trdil?“

Ona: „Ti, ti sam!“

On (skuša se opravičiti): „To mi vendar niti na misel ni prišlo. Rekel sem le, da bi mi bila ta misel strašna in da ne bi trpel pod to mislijo . . .“

Ona: „Sicer si se moral že večkrat s to mislijo pečati, ka boš ukrenil po moji smrti, ker si svoje stvari že tako gotov.“

On: „Jaz? Kaj še. Jaz na to niti ne mislim. Zarotim te pri vsem kar ti je svetega, da do današnjega večera mi kaj takega ni prišlo še nikdar na um in ko bi me ne vprašala . . .“

Ona (vedno nestrpnejša): „Bog ve, če nisi že mislil na mojo naslednico.“

On (vznemirjen): „Kaj praviš?“

Ona: „Zadnji čas me tako nekako zanemarjaš. Že davno sem slutila, da imam tekmovalko.“

On (začuden): „Tako, sedaj ima že tekmovalko.“

Ona (ihté): „Toda, da mi boš smrti želel, to bi ne bila nikdar verjela.“

On: „Jaz?“

Ona: (jokaje): „Zakaj me raje takoj ne zastrupiš, ako že tako težko čakaš . . .“

On: „Srček, ti govoriš tu nezmisel! (Jo hoče objeti).

Ona (se mu izvije): „Pustite me, gospod, pustite! Morilec! Zdaj še le vem, pri čem da sem.“

On: „Ali, dete, bodi vendar pametna!“

Ona: „Molčite! Takoj bom pisala svoji materi.“

On (začuden): „Čemu?“

Ona: „Da naj pride k meni!“

On: „Ne, ne! Samo to ne!“

Ona: „Pa bom! Pri tej priči bom pisala. Pustite me, nesramnež!“ (Ihté odbeži v svojo sobo).

On (omahne na stol): „Tako je, ako pove človek ženski — resnico!“

S.

Moji doživljaji po hotelih.

V hotelu pri „Noju“ sem našel prav ljubko gosko.

V hotelu pri „Solncu“ sem doživel temno dogodbico.

V hotelu pri „Kroni“ sobarica ni bila zadovoljna z eno krono.

V hotelu pri „Levu“ sem kar zatulil, ko mi je hotelje predložil račun.

ZVONIMIR MASLE:

GAZELE.

VII.

Vstaja v snu narava,
kakor dekle v toplih dneh,
kadar je uspava
sen v ljubezenskih nočeh spomladne dni

Dekle, le ne ziblji
lepih misli vsako noč,
smej se v svet in giblji
se brezskrbno in pojoč spomladne dni:
pride še prerada
na vrh strehe štorcljica,
rada al nerada
zibko boš še zibala spomladne dni . . . !

Vstaja v snu narava
gola in zamišljena,
vsak dan bolj sanjava
zre skoz okno ljubica spomladne dni

VIII.

Poljubov solnčnih je biló nekoliko
in nekaj južnih dni,
in brstje je vzbrstelo polno in mehko:
kar v tesnih brstih spi, na pol zdaj spi!

Najlepši roži sok že staka se
in k cvetju jo budi,
ogreta prst v dežju namaka se,
kar v tesnih brstih spi, na pol zdaj spi!
Slutenje bližnjih blagih juter se
stvarem čez noč vzbudi,
vse raste, da živi in da cveté:
kar v temnih brstih spi, na pol zdaj spi!

Pogledov toplih je nekoliko biló
in nekaj besedi,
in, dekle lepo, ti si se nasmehnilo:
kar v tesnih brstih spi, na pol zdaj spi . . .!

IX.

Pomladne sapice pihljajo
čez pol zeleno cvetno plan,
in s cveti se nedolžnimi igrajo
in nove vzbujajo vsak dan

Odel se črni trn je v cvetje,
bodice ostre vanj je skrtil,
oziral snežnobel se v svet je
in se pomladi veselil.
Prišlo je dekle črnooko,
neskušeni in živih let,
pa si obodlo nežno roko,
trgaje trnjev beli cvet

Dekleta mlada se igrajo,
in ž njimi cvetje se igra:
v ljubezni cvetju, pač ne znajo,
dokaj je trnja skritega . . .“

X.

Saj pravijo, kadar spet ptički pojejo,
se bliža pomlad,
in, kadar tak polno brstovi vzbrstéjo,
mi nismo brez nad!

Viharni vetrovi spomladi bučijo
čez goro in plan,
da cvetke se v zemlji iz spanja budijo
in vrejo na dan,
in ptička si znašata gnezdece v veje
do trdne noči,
in veter dekletu še v srce zaveje,
da v polnoč bedi

Na peti se sučeš in poješ veselo,
nevgnano deklé,
gotovo pomlad si slutiti začelo
zdaj svojo, al ne . . . ?

Mora že vedeti.

Katehet: „Kdo je bila mati Mojzesova?“ vse molči. Naenkrat dvigne mali Pepček roko.

Katehet: „Sramujte se! Že zopet ve najmanjši med vami največ. Pepček, povej nam toraj, kdo je bila mati Mojzesova?“

Pepček: „Hči kralja Faraona.“

Katehet: „To pot jo pa nisi pogodil, Pepček. Hči kralja Faraona je Mojzesa samo našla v vodi.“

Pepček: „To je samo tako rekla!“

Nesramna obrekljivost.

„Ves svet me obsoja ter mi očita, da sem dva meseca po smrti svojega soproga začela že z drugim ljubkovati, v resnici sem pa že začela dva meseca pred njegovo smrtjo.“

Na policiji.

Policijski šef: „Vam je bila toraj ura ukradena, gospod? Kakšna pa je bila?“

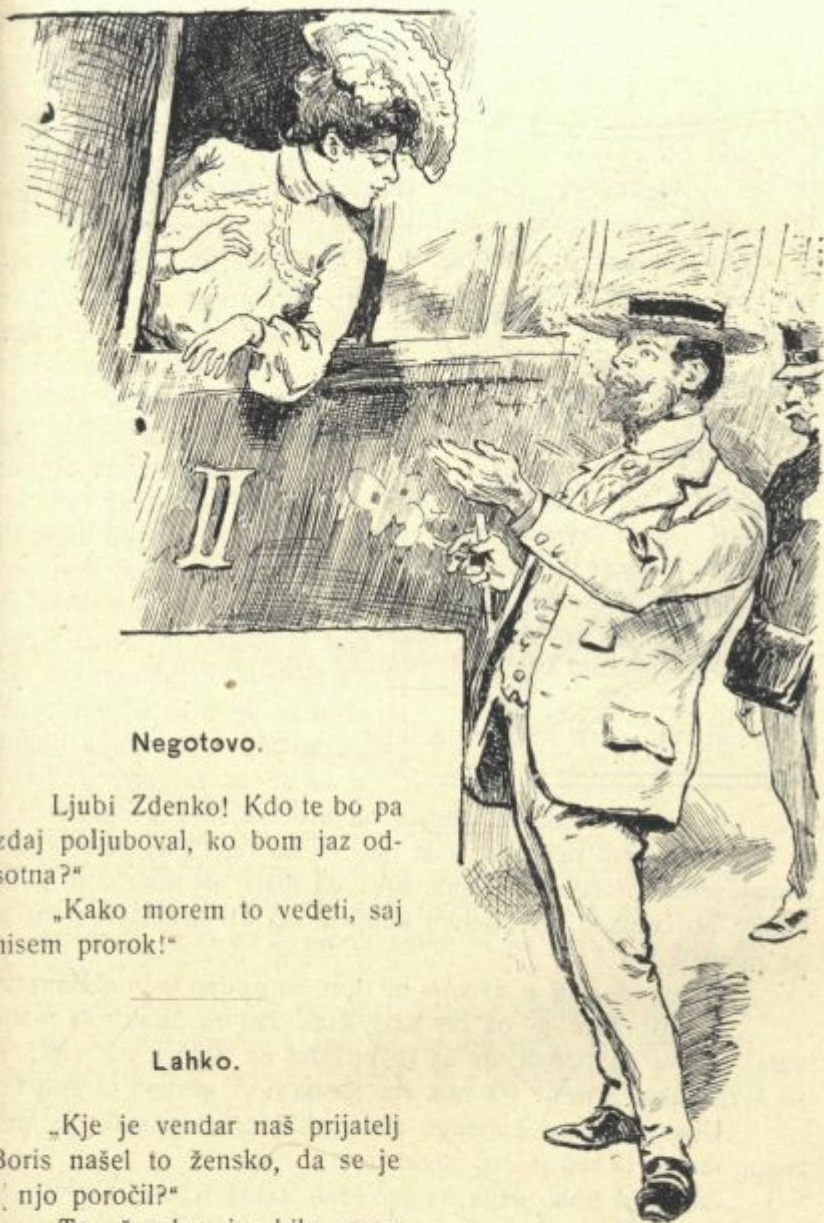
Gospod: „Velika, plavolasa, v modri obleki z rudečim klubokom.“

Hvaležnost.

Ona: „Ali veš, jaz bi se morala poročiti, predno sem se seznanila s teboj, z baronom I.“

On: „Ne vem; toda nekaj takega sem slutil, ker me baron kadar me sreča, tako hvaležno pogleda.“

Negotovo.

Ljubi Zdenko! Kdo te bo pa zdaj poljuboval, ko bom jaz odsotna?"

„Kako morem to vedeti, saj nisem prorok!“

Lahko.

„Kje je vendar naš prijatelj Boris našel to žensko, da se je z njo poročil?“

„To žensko je bilo prav lahko najti, saj je bila že popolnoma izgubljena.“

Zadnč, ke sm moju glih cajt, sm stopu h enmo mojmo prjatile, de b se pumenila, kua je kej nouga pu svet.

Ke prideim du negauga kvarterja in putrkam na urata, kokr se spudob, pa ni blu nubenga glasu. Jest trkam, trkam; nazadne začnem že kar razbijat pu urateh, ke sm mislu, de sa šli že vsi spat, pa uglasu se ni nubeden. Glih, ke sm tou najavoln spet pu štengah udidet, pa m pride ena kuharca nasprut in me praša za kua razbijam in kerga išem.

„Gespuda Goflarja sm tou ubiskat, de b se kej pumenila, pa mende ni nubenga duma, al sa šli pa že spat.“

„O nisa šli spat ne, ampak na ričet sa šli usi, na ričet.“

„Na kašen ričet, in kam sa šli na ričet; sej dons vnder nimaja neker ričeta. Pr „Fajmoštre“ ga maja ub torkeh, pr „Zlat kaplc“ ub četrtkeh, pr „Belmo kojničke pa ub nedelah“, dons je pa pundelk.“

„O sej nisa šli u uštarija na ričet, ampak na ta nou Žabjak.“

„A tku! Tam je pa res ričet usak dan za dubit! Za božja vola, kua sa pa naredl, de sa jh puvabil na Žabjek na ričet? A sa kerga ukul prnesl? Pa uba sta šla na ričet, gespuđ in gespa?“

„Uba, uba; pa nubenga nista ukul prnesla, kulkr je men znan, ampak ta reč je čist drgačna.“

„Za božja vola, dejte na puvedat, kašna je bla ta reč!“

„Stupiva tlela bl u kot, de me ker na šliš in de še mene na puvabja na ričet zavle tega in me na zamehurja. Ke dondons je hedu navarn kej guvort. Vidja, gespa Goflarca tud prouzaprrou ni nč nardila, pa sa ja le zašil.“

„Tu ja ni mugoče!“

„Nej le tih uja, uja pol govur! ke jm use puvem. Vidja, Gespa Goflarca je šla glih mem kuludvora in je vidla tam en rugament suldatu ke sa se pelal u Bosna. Gespa s iz tega še glihe ni strila, ke je pršla pa na plac, srečala je tam soja prjatca in začela ji je prpoudvat, de u vojska, z: tu ke se rugament za rugamentam suldatu pele skus Iblana u Bosna. Tu je slišu en pulcaj, pa ja je kar pugrajfu in ja lifru na ta nou Žabjek in zamehurl sa ja zatu, ke se ni smel še črhnt ne ud vojske.“

„Tu je pa res narodn. Kua je pa gespud Goflar naštimu, de sa ga zamehurl?“

„Gespud Goflar je pa stavu pred ena nemškutarska štacuna in gledu u auslok. Kar skoč en pulcaj, ga zgrab za kravatic in ga cefra u špehkamra.“

„Tu pa ni mogoče! Sej auslogi sa vnder za tu tle, de s jh idje ugledujeja. Tu je mogu kej druzga našpilat!“

„Prou nč druzga, kokr sm zvedla. In za tu so ga oncajgal, de je špekuliru, kuku b tiste puštabe, ke sa bli u kaufmanuvem imen preveč, preč spravu. In zdej, kokr se guvari, mu zavle tega še clu gauge naprej stujeja, zatu ke je strašn hudadelstu kašn napis spremenet.“

„No, ta je pa ta lepa! Tu mam pa še jest sreča, de stujim na frej nugah.“

„Kuku je tu? A sa tud uni kašn napis — — —?“

„Sevede! Unkat sm mogu jt hitr nekam, zatu sm stopu u ta nar bližna hiša in ke sm vidu na eneh urateh zapisan „fraj“, sm stopu brž not in sm za saba riglček zasuku. Ke tu strim, je pa tist „fraj“, kokr de b pihnu zginu in na urateh je blu zapisan „pezect“.

„Jojmene! Tu je pa še huj! Gespud Goflar je sam napis gledu, pa sa ga zamehurl, uni sa pa ceu napis spremenl. Kar moučeja nej in hitr nej se zgebeja, de na pridem še jest zavle nh u lebet!“

JANKO OSOJNIK:

ŠALJIVEC IZ PODRAVJA.

ZBIRKA PRIPOVEDEK IZ PODRAVJA NA ŠTAJERSKEM.

8. Marberška cerkev.

Bilo je v marberški krčmi na belo soboto zvečer. Možje so se shajali po večerji, da si povedo, kako so jim ženice kuhale o praznikih, kakšne pisanke je kateremu prinesla velika noč in kako dolgo so jih boleli zobje, kateri so si privoščili preobilo trdega mrzlega mesa. A še več drugih pogovorov je bilo.

Drugi dan se je imelo namreč razpravljati v občinski seji o važnih občinskih potrebah, med njimi tudi o popravkih na marberški cerkvi, ki je bila res že potrebna prenovitve na vseh koncih, zlasti pa streha in stolp, na katerem je že itak dvajset let rastla trava.

„Z našo cerkvijo bo mnogo preglavice, kadar jo začnemo prenavljati“ je menil tržan Šterc, ki je pil že drugo mero. „Če bi bilo po mojem, bi pustili letos rajši vse na miru. Dokler bomo živeli mi, bo nam cerkev že še stala, pozneje pa si naj skrbi naša deca kakor si hoče“.

Svetovalec Purcl je bil iste misli, toda iz drugih vzrokov. Jeza ga je grabila na gospoda župnika, ki je svetoval v ponedeljek v pridigi Marberžanom, naj se vendar spametujejo, naj se ne smešijo pred ljudmi, naj ne uganjajo samih budalosti in naj rajši skrbе, da bo njihova hiša božja kmalu dobila boljšo streho. Sramota je po župnikovih besedah za Marberg, da ima že vsaka pohorska vas lepšo in bolj snažno cerkvico. Res je, da je cerkvena streha slaba, toda tega Purcl ne pozabi gospodu župniku, da je očital Marberžanom nekake „budalosti“. Marber-

žani ne uganjajo nikdar nikakih budalosti. Jezilo je Purcla tudi to, da je oče župan postavil takoj prenovitev cerkve na dnevni red občinske seje kakor iz strahu pred župnikom.

Po takem bo zaplesala vsa občina vsakokrat, kadar bo župnik zažvižgal. Kam pa pridemo!

Županu Guzlu je bilo neprijetno, ko je rentočil Purcl in ko je opazil, da prikimujejo vsi možje. Če se spre občina z gospodom župnikom, bo slaba.

Tam na koncu mize je sedel policaj Šorfšic, ki ima kot cerkovnik mnogo opraviti z gospodom župnikom in ki bi lahko še nocoj povedal, kako zabavljajo občinski odborniki zoper nove troške, dasiravno prikimuje tam na koncu mize k vsaki stvari in se celo glasno nasmehuje z drugimi možmi, če pade kaka robata beseda. V svoji modrosti je sklenil župan napeljati besedo na drugi tir ter je zaklical:

„Mati krčmarica, nocoj plačam dva vrča.“

Purcl je obstal in pogledal po županu in možeh.

Krčmarica je že šla po vino, župan pa je dostavil: „Možje, ali vam je znano, koliko je stara naša cerkev?“

Tega ni vedel noben tržan.

„Tega ne vem niti jaz in nihče ne ve, toda dosti drugega vem o zgodovini naše cerkve“, je govoril Guzl.

Možje so slutili, da bodo slišali zanimivo povest. Izpili so naglo svoje čaše in majolike, da jim dolije krčmarica iz Guzlovega vrča, ki je držal dobrih 10 meric, kar se je tudi zgodilo. Purcl je v tem pozabil na župnika in na svojo jezo, možje so si odkašljevali in se pripravljali, da čujejo povest. Župan Guzl je imel dober spomin in je kaj rad pripovedoval vesele in žalostne dogodbe iz nekdanjih let. Često je sicer ponavljal eno in isto reč, a Marberžani so ga vedno radi in zvesto poslušali kakor vsakega drugega, kdor je plačal pijačo in vedel kaj iz slavne marberske preteklosti. In Guzl je jel pripovedovati:

„Če Bog da, potem še nam sedanjim gospodarjem ne bo treba privažati kamenja in lesa za novo cerkev, kakor sta dobro povedala prej Šterc in Purcl, ki sta zelo pametna in častivredna moža“. Šterc in Purcl sta prikimala in se pogledala, Guzl pa je nadaljeval:

„Ta naša cerkev pa je bila stara že v tistih časih, ko sem nosil jaz še vzadaj razparane hlačice. Toda manjša je bila. Takrat je županoval moj oče, Bog mu daj dobro, saj je bil tudi imeni-

ten župan! Nekdaj pa v Marbergu ni bilo toliko ljudstva, kakor se ga je narodilo v poznejših rodovitnih letih. Stara cerkvena je Marberžanom nekdanj vedno zadoščala. Ko pa je županovale moj oče, se je že zdelo, da je cerkev premajhna. Resno so se pogovarjali možje, da bo kmalu treba kaj doizdati ali pa postaviti novo večjo cerkev. In moj oče je sklical tržane, da sklenejo, kako bi se dala cerkev brez velikih stroškov povečati, ker ni nikjer na svetu preveč denarja, niti v Marbergu. Jaz pa sem bil že tistokrat bister dečko in sem se spravil pred vrata poslušati, da se naučim, kako se razpravlja o važnih občinskih rečeh“.

„Pijte gospoda, da boste lažje poslušali!“ je dodal Guzl, ko si je nastavljal Šorfšic že tretjič maseljc na usta. Vsi drugi so očividno pozabili na vino, gotovo vsled zanimivosti Guzlove povesti.

„Tako je, pijmo na zdravje županovo!“ „Hoch, gospod Guzl!“ so napijali možje in kimali, saj je bil Guzl res od nekdanj že silno premeten fant. Polgluhi blagajnik Edelman, ki je sedel zraven župana, je mlasknil z jezikom in spet porinil uho pod županovo brado, da mu ne uide kaka beseda te znamenite povesti.

„Torej čujte! Spravim se pred vrata, da zvem, kako se sklepa o važnih občinskih rečeh. Vse je bilo tiho, le moj oče je razlagal, da je po zimi cerkev zelo dobra, ko se tiščijo ljudje, da komaj dihajo in jim je vsaj toplo, njemu samemu pa da je v cerkvi po leti in po zimi silno neprijetno, ker ga tlačijo vsak trenotek po kurjih očesih, ki jih je imel na levi nogi pet, na desni pa kar sedem. Že vsled tega ni druge pomoči nego nujna potreba je, da se cerkev poveča. — Oče je tako sijajno dokazal potrebo večje cerkve, da so možje ploskali in cepetali, ko je dogovoril. In meni je zunaj poskakovalo srce samega veselja, da je moj oče tako imeniten voditelj občine in še imenitnejši govornik, kateremu ni mogel nihče oporekati. In oče je takoj nastavljal vprašanje, kako se naj začne z delom, da ne bo predrago in da ne bo preveč skrbi z zidanjem. Dolgo je bilo v sobi vse tiho in mirno, le pokojni Bonifacij Edelman, oče našega blagajnika (Guzl je pokazal z brado na svojega soseda) si je glasno snažil nos. Tega se spominjam še prav dobro in vem, da je bil to stari Bonifacij, ker nihče drugi ni znal tako dobro hrcati kot stari Edelman. (Edelman je močno prikimal, da je res tako.) In na čast našemu drugemu odborniku Štercu moram povedati, da je njegov oče bil tisti mož, ki se je po dolgem molku prvi oglasil. Sveti duh mu je dal lepo in resnično izvirno misel. Kaj bi bilo, je rekel stari

Šterc, če bi ne podirali te cerkvice in bi tudi celo ničesar ne prezidavali, ampak če bi šli vsi močni možje v cerkev ter skušali zidove nekoliko razriniti. Vsaka stvar se da nategniti, še železo, zakaj bi stene ne popustile. Cerkvena streha je itak zelo strma, bo pač pozneje nekoliko bolj položna in nizka, če se razrinejo zidovi. Cerkev bo potem zadosti velika. Po teh besedah je nastalo ropotanje v sobi in pozneje sem zvedel, da je moj pokojni oče poskočil veselja in začel bistrega odbornika Šterca objemati za izboren nasvet.“

(Dalje drugič.)

Pa se je izrezal.

Gospodična: „Ti, zakaj pa včeraj nisi prišel na Ljubljansko polje k smodnišnici, kakor sva dogovorila sestanek?“

Gospod: „Oprosti, ljubica! Srce moje je tako silno zate gorelo, da me straža ni pustila k smodnišnici!“

Emancipiranka.

On: „Lavra, to ti pa povem; pazi, da ne boš nocoj pri koncertu zopet tako intimna s poročnikom I., kakor si bila zadnjič!“

Ona: „Prav, prav, saj sem ga jaz že tudi sita in že davno hrepenim po kom drugem.“

Na pošti.

Gospodična: „Prosim ali je kako pismo na naslov „Rožica“?“

Uradnik: „Danes ne, toda jutri bo prav gotovo.“

Opravičen.

Šef (svojemu knjigovodju, ki ga je zasačil da ljubkuje z njegovo soprogo in hčerko obenem): „Nesramnež! Kako se drznete ljubkovati z mojo ženo in hčerko?“

Knjigovodja: „Poverili ste mi dvojno knjigovodstvo!“

Nje stališče.

On: „Ve, dekleta, nimate niti pojma, kaj je čista ljubezen!“

Ona: „Beži, beži! Oni, ki govore o čisti ljubezni, so navadno najbolj — „umazani“.“